

Arrest

nr. 244 772 van 25 november 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 juli 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juni 2014 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een visum voor lang verblijf (type D) die wordt geweigerd op 22 augustus 2014.

Op 9 juli 2019 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn vader dhr. S.K., van Belgische nationaliteit.

Op 8 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 12 december 2019 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name wederom in functie van zijn vader dhr. S.K., van Belgische nationaliteit. Op 2 juni 2020 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12/12/2019 werd ingediend door:

Naam: S. Voornaam: S. Nationaliteit: Pakistan

Geboortedatum: (...)1989 Geboorteplaats: Poonch Ajk

Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te (...) ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn vader, de genaamde K., M., S. (RR ...) van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15/12/80.

Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds vanuit het land van origine om een visum heeft verzocht in 2014 om zijn vermeende vader te kunnen komen vervoegen. Bij deze aanvraag had de ambassade opgemerkt dat de verwantschap werd aangetoond aan de hand van een laattijdig geregistreerde geboorteakte.

De ambassade raadde dan ook aan, indien de andere voorwaarden zouden zijn voldaan, enkel een visum af te leveren, mist DNA-bewijs van afstamming. Betrokkene zou geboren zijn op 15.12.1989, zijn geboorte werd aangegeven in 2004. Het is net in die periode dat de referentiepersoon een verblijfsrecht aanvroeg in België. Uiteindelijk is er voor gekozen om het visum te weigeren om andere redenen, nl. het ontbreken van een bewijs van voldoende huisvesting en het ontbreken van bewijzen betreffende de afhankelijkheid van betrokkene tegenover de referentiepersoon. Betrokkene heeft een andere manier gezocht om Schengen binnen te reizen. Er is geen nieuwe aanvraag gezinshereniging via de ambassade ingediend, derhalve werd er ook geen DNA-test gedaan. Mijnheer is er op die manier dus succesvol in geslaagd een aanvraag gezinshereniging in te dienen zonder met een DNA-test, de verwantschap aan te tonen. Dit doet vermoeden dat de verwantschap eigenlijk helemaal niet in orde is. Betrokkene heeft zich aan de DNA-test onttrokken door zonder visum gezinshereniging naar België te komen. Dit strekt allerminst tot vertrouwen.

Als bewijzen van ten laste zijn worden volgende bewijzen voorgelegd:

- OCMW-attest dd 20/06/2019 op naam van betrokkene en de referentiepersoon dat ze niet ten laste waren van het ocmw. Dit attest is te weinig recent voor een aanvraag die werd ingediend in december 2019. Daarmee kan niet worden uitgesloten dat betrokkene zich intussen wel heeft moeten wenden tot het ocmw.*
- Office of the state of Jammu & Kashmir van 6.09.2019 waarin is opgenomen dat betrokkene niet gekend is in het 'Income Tax record'. Wat dit concreet wil zeggen wordt nergens toegelicht. Niets sluit uit dat betrokkene er een activiteit had die vrijgesteld was/is van belastingen. We weten ook niet over welke periode deze informatie handelt en of betrokkene niet buiten Jammu en Kashmir een economische activiteit heeft ontwikkeld, noch of hij eigenaar was van onroerend goed. Om een dergelijk document naar waarde te kunnen schatten, dienen we over meer informatie te beschikken over de achtergrond van betrokkene. Zoals zijn laatst gekende adres in Pakistan, de datum van zijn vertrek uit Pakistan, de datum van aankomst in Schengen.*

- *'Déclaration sous serment'* door de moeder van betrokkene. In de verklaring is opgenomen dat betrokkene in België woont om er te werken. Dat hij geen eigendom, bankrekeningnummer of economische bron in Pakistan heeft om zijn levensonderhoud in België mee te financieren dd 7/08/2019. Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat het hier een verklaring op eer betreft waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Bovendien biedt de verklaring geen inzicht in de situatie van betrokkene toen hij nog in het land van origine verbleef. Dat hij geen bron van inkomen heeft, eigendommen of een bankrekening om zijn verblijf in België mee te financieren, is op zich niet zo ongeloofwaardig gezien het grote verschil in levensstandaard. De bedoeling is te achterhalen of betrokkene op voldoende wijze in zijn levensonderhoud kon voorzien, toen hij nog in het land van origine verbleef. Voor zover het verblijf in het land van origine te ver terug gaat in de tijd, kan het bewijs ook geleverd worden tegenover het land van herkomst, dit is het land waar betrokkene verbleef voorafgaandelijk aan de komst naar België en het indienen van de aanvraag gezinshereniging.
- *Bewijs van het overmaken van geld via N.S. EURO BUSINESS BVBA: over een periode van 2015 tot 2018.* Deze verzendbewijzen zijn enkel relevant voor zover we kennis kunnen nemen van de datum van inreis van betrokkene. Er dient immers te worden aangetoond dat betrokkene was aangewezen op de ondersteuning van de referentiepersoon VOORAFGAANDELIJK aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst of origine. Er dient trouwens opgemerkt te worden dat de bewijzen van het overmaken van geld van 2018 gemanipuleerd lijken. De 8 in 2018 lijkt te zijn aangevuld daar waar er voorheen een ander cijfer stond. Verder is het helemaal niet duidelijk welke bedragen werden overgemaakt. In een heel aantal bewijsstukken is sprake van een bedrag in euro dat is omgezet naar Pakistaanse Roepie. Echter, er zijn ook bewijzen van het overmaken van geld waarbij het bedrag betaald is in LC en uitbetaald in FC. Het is ons niet bekend welke munteenheden dit zijn en in welk land men in FC kan worden uitbetaald.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 3/07/2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Trouwens, betrokkene toont expliciet aan in België niet ten laste te zijn van zijn vader. Uit voorlegging van de loonfiche van tewerkstelling als seizoenarbeider en raadpleging van Dolsis blijkt dat betrokkene heden wel degelijk zelf instaat voor zijn levensonderhoud (van 11/07/2019 tot 29/05/2020).

Derhalve kan hij evenmin als 'ten laste' worden beschouwd overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid, 3° in België.

Gezien de afhankelijkheid niet is aangetoond van in het land van herkomst, alsook niet in België, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, waar artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 naar verwijst.

De andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"a) Aangaande het socio-economisch onderzoek

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. "

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel de nodige stappen neemt om zich te integreren in België.

Verwerende partij ontkent dit ook niet! Doch laat na het te onderzoeken!

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

De opmerking m.b.t. de bewijzen van geldstortingen is een toonbeeld van onzorgvuldigheid. DVZ stelt zich vragen bij de geldtransfers. Men acht het onduidelijk welke bedragen werden overgemaakt omwille van het gebruik van LC en FC.

Er wordt gesteld dat:

"Verder is het helemaal niet duidelijk welke bedragen werden overgemaakt. In een heel aantal bewijsstukken is sprake van een bedrag in euro dat is omgezet naar Pakistaanse Roepie. Echter, er zijn ook bewijzen van het overmaken van geld waarbij het bedrag betaald is in LC en uitbetaald in FC. Het is ons niet bekend welke munteenheden dit zijn en in welk land men in FC kan worden uitbetaald."

Deze onduidelijkheid had meteen uit de wereld geholpen kunnen worden, indien DVZ deze vraag aan betrokkenen zelf zou stellen. Dat er aldus sprake is van schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

LC staat namelijk voor 'Local Currency'. FC staat voor 'Foreign Currency'. In casu gaat het dan ook steeds over EURO (LC) en Pakistaanse Roepie (FC). Indien men de verschillende betalingsbewijzen grondig had onderzocht, had men zelf tot deze constatacie kunnen komen.

Men had vastgesteld dat de andere stortingen via Money Transfers in dezelfde lijn liggen als diegene die plaatsvonden via NS Euro Business, waarbij de valuta of munteenheid wel vermeld stond.

Tevens wordt gemotiveerd dat het niet duidelijk of verzoeker voor zijn komst in België nog woonachtig was te Pakistan, doch uit de betalingsbewijzen kan dit worden afgeleid. Er dient steeds een 'uitbetalingsinstantie' meegedeeld te worden waardoor het enkel mogelijk is daar of bij deze vertakkingen het geld af te halen. Deze worden op de betalingsbewijzen steeds vermeld en hierbij wordt tevens PAK (Pakistan) vermeld.

Verzoeker is in juni 2019 toegekomen in België waarna hij zich ook liet inschrijven in de Stad Antwerpen. Hij liet zich in juli 2019 ook inschrijven op het adres van zijn vader, wat blijkt uit het attest samenstelling gezin.

Hij is te voet van Pakistan richting Iran gereisd waarna hij de grens met Turkije heeft overgestoken.

Indien DVZ twijfels had over zijn reisroute of zijn aankomst, had men enkel bijkomende informatie moeten vragen aan verzoeker en zijn referentiepersoon, doch ook dit liet men na te doen waarbij deze opmerkingen voor verzoeker pas duidelijk werden na ontvangst van de negatieve beslissing. Bij een aanvraag gezinshereniging dienen deze stukken niet overgemaakt te worden, zodat dit, indien er twijfels rijzen, niet kan verweten worden aan verzoeker. Dit onderzoeken hoort tevens bij het zorgvuldigheidsbeginsel etc.....

Bovendien blijkt de onzorgvuldigheid tevens over de opmerkingen die geplaatst worden bij het al dan niet laten uitvoeren van het DNA-onderzoek.

In de beslissing staat als volgt:

"Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds vanuit het land van origine om een visum heeft verzocht in 2014 om zijn vermeende vader te kunnen komen vervoegen. Bij deze aanvraag had de ambassade opgemerkt dat de verwantschap werd aangetoond aan de hand van een laattijdig geregistreerde geboorteakte. De ambassade raadde dan ook aan, indien de andere voorwaarden zouden zijn voldaan, enkel een visum af te leveren, mits DNA-bewijs van afstamming. uiteindelijk is er voor gekozen om het visum te weigeren om andere redenen, til, het ontbreken van een bewijs van voldoende huisvesting en het ontbreken van bewijzen betreffende de afhankelijkheid van betrokkene tegenover de referentiepersoon. Betrokkene heeft een andere manier gezocht om Schengen binnen te reizen. Er is geen nieuwe aanvraag gezinshereniging via de ambassade ingediend, derhalve werd er ook geen DNA-test gedaan. Mijnheer is er op die manier dus succesvol in geslaagd een aanvraag gezinshereniging in te dienen zonder met een DNA-test, de verwantschap aan te tonen. Dit doet vermoeden dat de verwantschap eigenlijk helemaal niet in orde is. Betrokken heeft zich aan de DNA-test onttrokken door zonder visum gezinshereniging naar België te komen. Dit strekt allerminst tot vertrouwen." (eigen markering)

Wegens een laattijdige registratie van de geboorte, werd door de ambassade aangeraden om een DNA-onderzoek te laten uitvoeren, INDIEN DE ANDERE VOORWAARDEN ZOUDEN ZIJN VOLDAAN. De visumaanvraag werd geweigerd om andere redenen. Dit is de reden waarom er nooit een DNA-onderzoek werd uitgevoerd.

Verzoeker heeft geen probleem met het laten uitvoeren van een DNA-onderzoek en wenst hier graag aan mee te werken, maar ook dit is geen vereiste voor een aanvraag tot gezinshereniging.

Ook in het verleden werd deze test niet opgelegd waardoor het onderzoek nooit werd uitgevoerd.

Tevens merkt verzoeker graag op dat er aan verzoeker en zijn vader, de referentiepersoon, verweten wordt een 'oud' OCMW attest voor te leggen m.n. dd 20.06.2019.

Gezien DVZ toegang heeft tot verschillende databanken in België, wat tevens blijkt uit de beslissing waarbij men stelt Dolsis te hebben geraadpleegd om na te gaan of verzoeker een tewerkstelling had, had DVZ tevens kunnen nagaan dat verzoeker en/of de referentiepersoon geen steun krijgen van het OCMW. Voor de goede orde brengt verzoeker nieuwe attesten van het OCMW voor die dit staven.

Men weigert het onderzoek grondig te voeren. Men gaat zeer eenzijdig te werk en wenst deze gegevens enkel te raadplegen/gebruiken voor de motivering die men wenst aan te voeren en zo de negatieve elementen te benadrukken. Indien men Dolsis had geraadpleegd voor de referentiepersoon, had men vastgesteld dat deze nog aan het werk is en geen nood heeft aan OCMW-steun. Dat men op geen enkel ogenblik gepoogd heeft om dit dossier grondig en zorgvuldig te behandelen.

Tenslotte wordt gesteld dat verzoeker niet aantoon expliciet ten laste te zijn van zijn vader en dit wegens de tewerkstelling dat verzoeker had als seizoenarbeider voor de periode van 11.07.2019 tot 29.05.2020.

Verzoeker is tot en met juli 2019 ten laste geweest van zijn vader in zijn land van herkomst. Dit blijkt uit alle betalingsbewijzen die verzoeker voorlegde.

Hij heeft een tewerkstelling aangenomen van zodra dit mogelijk werd voor hem om bij te dragen in het huishouden en zo de kosten die zijn vader in het verleden had voor hem, deels te vergoeden.

Hieruit kan nog steeds de afhankelijkheidsrelatie worden aangetoond.

Het is tevens zo dat het niet dient te gaan om een 'tenlasteneming' voor de kosten in de toekomst, doch het feit dat verzoeker in het verleden financieel en/of materieel ten laste viel van zijn vader, wat in casu het geval was.

Men haalt nu uit de tewerkstelling dat die afhankelijkheidsrelatie niet bestond, doch ook dit is zeer kort door de bocht, gezien verzoeker slechts sinds juli 2019 aan het werk was en zijn vader reeds jaren regelmatig bedragen aan verzoeker overmaakte.

Bovendien startte verzoeker in juli 2019 een eerste procedure tot gezinshereniging, waardoor het voor hem toegestaan was om een tewerkstelling te behouden.

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt, haar beslissing is dus ook niet redelijk te verantwoorden.

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verweerder m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd haar beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande en hetgeen volgt, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing.

b) Aangaande het ten laste zijn van verzoeker

Verwerende partij stelt in zijn beslissing dat er niet voldoende werd aangetoond dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat in het land van oorsprong voorafgaandelijk aan zijn komst naar België. Verzoeker was meerderjarig toen hij een aanvraag indiende tot gezinshereniging met zijn vader, die over de Belgische nationaliteit beschikt, zodat er moet aangetoond worden dat hij ten laste is van hem.

Kruispunt Migratie stelt hierover: "Je bent ten laste als je afhankelijk bent van materiële steun van de Belg (en zijn echtgenoot of partner). De materiële steun moet je toelaten om minimaal te overleven in je herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdend met je financiële en sociale omstandigheden."

"Wanneer ben je 'ten laste'?"

Je bent als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als je in de maanden vóór je aanvraag gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die je komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in je herkomstland. De overheid moet rekening houden met je financiële en sociale omstandigheden.

Het gaat dus niet, om een tenlasteneming voor je kosten in de toekomst die ondertekend moet worden, maar om een bewijs uit het nabije verleden dat je financieel of materieel ten laste valt van de Belg of Unieburger die je komt vervoegen.

Hoe bewijzen ?

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-I/05).

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) past in de praktijk eigen criteria toe om te oordelen of je ten laste bent, vaak zonder rekening te houden met andere bewijsmiddelen. Dat is in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De DVZ-criteria zijn gebaseerd op de eigen interpretatie van de DVZ van het begrip 'ten laste zijn'. De criteria zijn soms te streng en kunnen getoetst worden aan de Europese wetgeving en rechtspraak door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In principe moet je aan alle DVZ-criteria voldoen. De criteria die de DVZ in de praktijk gebruikt zijn:

- Overschrijvingen gedurende minstens 6 maanden*
- Het inkomen van de Unieburger die je komt vervoegen*
- Bewijs van onvermogen*
- Burgerlijke stand*
- Andere mogelijke criteria: je leeftijd en eventuele diploma's "*

Zoals hierboven reeds gesteld:

De vader van verzoeker heeft bewijsen gevoegd waaruit de verschillende geldstortingen aan zijn zoon blijken en dit voor een aanzienlijk bedrag.

Dat het dan ook onredelijk is van verwerende partij om bij deze aanvraag geen rekening te houden met al deze geldstortingen en vraagtekens te plaatsen bij de valuta, terwijl LC en FC gewoon handelen over de lokale en vreemde munteenheid. Deze geldstortingen gebeurden op regelmatige tijdstippen en verzoeker was daar wel degelijk afhankelijk van, hetgeen tevens blijkt uit de documenten van Income Taks Record.

Door dit verkeerdelijk te stellen en hier onvoldoende rekening mee te houden schendt men niet enkel de motiveringsplicht maar eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel.

In casu was verzoeker in het verleden en tot op heden, afhankelijk van zijn vader, die over voldoende inkomsten beschikt (zie verder) en nooit ten laste is geweest van het OCMW.

Dat de bestreden beslissing tevens vernietigd dient te worden omdat zij het rechtszekerheidsbeginsel schendt.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing incorrect is en flagrant voorbijgaat aan de huidige regel- en wetgeving.

Bovendien haalt DVZ aan dat verzoeker niet ten laste is van zijn vader en de afhankelijkheidsrelatie niet aangetoond kan worden gezien verzoeker op het moment van zijn aanvraag een tewerkstelling had als seizoenarbeider.

Men gaat volledig voorbij aan de geldstortingen die in het verleden steeds gebeurden door de referentiepersoon. Bovendien is het criterium 'ten hunne laste' niet voor de toekomst, waardoor het voor verzoeker toegelaten is om een tewerkstelling te behouden gedurende zijn aanvraag.

Hierover heeft het Hof van Justitie zich reeds uitgesproken (HvJ 9 januari 2007, Jia, C-I/05).

Verzoeker heeft tevens de nodige documenten neergelegd waaruit blijkt dat hij afhankelijk is van zijn vader. Zo legt hij meerdere bewijzen neer van geldstortingen alsook bewijs van het 'Tax Office'.

c) Aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon

De referentiepersoon toont aan dat hij gedurende lange periode geregeld geld opstuurde naar verzoeker in zijn land van herkomst, zoals ook eerder reeds besproken.

"Wat zijn de voorwaarden voor gezinshereniging met een Belgische (stief)ouder of (stief)grootouder?

- Bijdrage in administratieve kosten*
- Bloedverwantschap of aanverwantschap*
- Je ouder of grootouder heeft recht van bewaring*
- Vanaf 21 jaar moet je ten laste zijn*
- Stabiele en toereikende bestaansmiddelen*
- Voldoende huisvesting*
- Ziekteverzekering*
- Gezinscel"*

Een voorwaarde voor gezinshereniging met een Belgische ouder, in casu de vader van verzoeker, is dat de referentiepersoon beschikt over stabiele en toereikende bestaansmiddelen.

Zijn vader heeft steeds een vaste tewerkstelling gehad en heeft nooit steun ontvangen van het OCMW. Hiervan legt hij ook de bewijzen voor.

Hierover wordt in huidige beslissing niets gezegd.

Nochtans heeft DVZ de nodige onderzoeken gedaan in Dolsis om aan te tonen dat verzoeker zelf niet meer afhankelijk was van zijn vader, doch deed niet dezelfde onderzoeken om na te gaan of de bewijzen die verzoeker voorlegt nog voldoen.

Dat verwerende partij dan ook de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsverplichting schendt door de voorgelegde documenten i.v.m. het inkomen van de referentiepersoon niet of niet voldoende te onderzoeken."

3.2 Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie – Belg in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt

gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”.

Artikel 40bis, § 4 van de vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]”

Overeenkomstig artikel 40ter, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet zijn de voormelde bepalingen van de vreemdelingenwet tevens van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

In de mate verzoeker in het middel betoogt dat er een socio-economisch onderzoek diende te worden uitgevoerd wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen einde maakt aan een verblijfsrecht maar een weigering van verblijf van meer dan drie maanden inhoudt. Verzoekers kritiek mist juridische grondslag. Uit de uiteenzetting blijkt dat verzoeker verwijst naar de elementen waarmee de gemachtigde rekening moet houden wanneer hij overeenkomstig artikel 47/4, tweede lid van de vreemdelingenwet een einde maakt aan het verblijf. Waar verzoeker stelt dat het elementen betreft waarmee bij een weigering van een verblijfsrecht moet worden rekening gehouden, wijst de Raad erop dat de vreemdelingenwet in dat geval geenszins in een dergelijk onderzoek voorziet.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 12 december 2019, op een ogenblik dat hij 29 jaar oud is, een aanvraag indiende tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald om zijn vader met de Belgische nationaliteit te vervoegen. Er blijkt niet dat deze laatste zijn recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie reeds uitoefende. Aangezien de verzoeker ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* zijn Belgische vader. Verzoeker betwist dit niet.

De Raad benadrukt dat wat betreft het *“ten laste”* zijn van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De vereiste van het *“ten laste zijn”* houdt in dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dit tot op het moment van de aanvraag. De verwerende partij oordeelt dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij effectief onvermogen was in zijn herkomstland en evenmin dat hij reeds van in het land van herkomst en dit tot het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien. Hierbij wordt concreet ingegaan op de stukken die de verzoeker heeft neergelegd in het kader van zijn aanvraag.

In zijn middel betoogt de verzoeker dat hij aan de hand van de door hem voorgelegde stukken wel degelijk heeft aangetoond ten laste te zijn van zijn Belgische vader. Vooreerst merkt de verzoeker op dat de beoordeling van de geldstortingen een toonbeeld van onzorgvuldigheid betreft. Zo stelt de verwerende partij dat het onduidelijk is welke bedragen werden overgemaakt in de gebruikte afkortingen ‘LC’ en ‘FC’ terwijl LC staat voor ‘Local Currency’ en FC voor ‘Foreign Currency’. *In casu* betrof het dus

steeds euro (LC) en Pakistaanse roepie (FC). De verwerende partij had voor verduidelijking kunnen vragen aan verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de geldtransfers het volgende gemotiveerd:

“ Bewijs van het overmaken van geld via N.S. EURO BUSINESS BVBA: over een periode van 2015 tot 2018. Deze verzendbewijzen zijn enkel relevant voor zover we kennis kunnen nemen van de datum van inreis van betrokkene. Er dient immers te worden aangetoond dat betrokkene was aangewezen op de ondersteuning van de referentiepersoon VOORAFGAANDELIJK aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst of origine. Er dient trouwens opgemerkt te worden dat de bewijzen van het overmaken van geld van 2018 gemanipuleerd lijken. De 8 in 2018 lijkt te zijn aangevuld daar waar er voorheen een ander cijfer stond. Verder is het helemaal niet duidelijk welke bedragen werden overgemaakt. In een heel aantal bewijsstukken is sprake van een bedrag in euro dat is omgezet naar Pakistaanse Roepie. Echter, er zijn ook bewijzen van het overmaken van geld waarbij het bedrag betaald is in LC en uitbetaald in FC. Het is ons niet bekend welke munteenheden dit zijn en in welk land men in FC kan worden uitbetaald.”

Verzoeker gaat er aan voorbij dat de stortingsbewijzen enkel relevant zijn in de mate de verwerende partij kennis kan nemen van de datum van uitreis. De afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon wordt onderzocht in de periode dat verzoeker in het land van herkomst of origine verbleef tot op het moment van de aanvraag. *In casu* toont verzoeker niet aan wanneer hij uit zijn land van herkomst is vertrokken. Ook thans in het verzoekschrift toont verzoeker geen uitreisdatum aan. Bovendien stelt de verwerende partij vast dat de bewijzen van 2018 gemanipuleerd lijken aangezien de 8 in 2018 lijken te zijn aangevuld daar waar er voorheen een ander cijfer stond. Verzoeker weerlegt de motieven niet door de enkele verduidelijking van de afkortingen LC en FC die voorkwamen op de voorgelegde bewijsstukken. Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij om verduidelijking had kunnen vragen, kan hij bovendien niet worden gevolgd. Het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden van verblijf van meer dan drie maanden is vrij en de bewijslast daartoe rust op de aanvrager. Verzoeker dient er zich van te vergewissen dat hij voldoende duidelijke stukken voorlegt. Verzoeker kan niet verwachten dat de gemachtigde bijkomende opzoekingen zou verrichten indien de bewijsstukken niet duidelijk zijn.

Dezelfde opmerking kan gemaakt worden ten aanzien van de grief over zijn reisroute en aankomst. Verzoeker stelt dat hij in juni 2019 is toegekomen in België en dat hij te voet van Pakistan richting Iran heeft gereisd waarna hij de grens met Turkije heeft overgestoken. Het komt evenwel aan verzoeker toe om met dienstige stukken aan te tonen dat hij reeds in zijn land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon. Verzoeker wist of behoorde te weten dat hij de datum van zijn vertrek uit Pakistan en de datum van aankomst in Schengen diende aan te tonen. Overigens beperkt verzoeker zijn betoog over zijn reis in het verzoekschrift tot een loutere bewering en toont hij niet met een begin van bewijs de vertrekdatum uit Pakistan en de datum van aankomst in Schengen aan.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij bij een eenvoudig nazicht van Dolsis kon vaststellen dat noch verzoeker noch de referentiepersoon steun krijgen van het OCMW. Verzoeker brengt thans nieuwe attesten van het OCMW bij. De Raad dient evenwel op te merken dat voor de beoordeling van de regelmatigheid van een bestuursbeslissing de Raad zich dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. Het is niet kennelijk onredelijk om het OCMW-atteest van 20 juni 2019 niet te aanvaarden op grond van het feit dat de aanvraag werd ingediend in december 2019 en het attest bijgevolg niet recent genoeg was. Verzoeker heeft nagelaten zijn aanvraag te staven met actuele stukken en kan de verwerende partij bezwaarlijk verwijten dat zij niet via Dolsis is nagegaan of het attest nog actueel was.

Verzoeker meent ook dat de seizoensarbeid van 11 juli 2019 tot 29 mei 2020 niet kan worden aangegrepen om vast te stellen dat hij niet ten laste was van zijn vader. Verzoeker heeft immers aangetoond dat hij de vele jaren voor deze tewerkstelling weldegelijk afhankelijk was van zijn vader.

In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat de Raad van State heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat de familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447, zie

ook RvS 28 november 2017, nr. 239.984). De Raad wijst er in dit verband ook op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger begeleiden of zich bij hem voegen. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het “ten laste zijn” van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het begeleiden van of het zich bijvoegen bij deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er de ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aan de voornoemde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat wordt aangetoond dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en in de periode voorafgaand aan de komst naar België, en dit tot het moment van de aanvraag. De Raad wijst er in dit verband op dat indien een derdelander in zijn land van herkomst mogelijk wel ten laste was van de referentiepersoon, maar dit niet langer het geval is in de periode voorafgaand aan de aanvraag, zulks in het licht van hetgeen voorafgaat niet kan volstaan om aan te tonen dat men nog is te beschouwen als “ten laste” van de referentiepersoon.

In casu stelt verzoeker zelf dat hij tewerkgesteld was vanaf 11 juli 2019 tot 29 mei 2020. Het laat de verwerende partij aldus toe om vast te stellen dat verzoeker in de periode voor de aanvraag van 12 december 2019 in staat was om zelf in te staan voor zijn levensonderhoud. In weerwil van verzoekers betoog heeft de verwerende partij niet nagegaan of hij nog ten laste was “in de toekomst” maar weldegelijk in het verleden en tot het moment van de aanvraag. De bewering dat de verzoeker in België thans nog steeds afhankelijk is van zijn vader, doet verder ook niet ter zake aangezien de aanvraag van de verzoeker werd afgewezen, met toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, omdat de verzoeker niet voldoende heeft aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van zijn vader.

In een verdere uiteenzetting citeert verzoeker de vermeldingen van de website “kruispuntmigratie”, waaruit hij meent af te leiden dat de afhankelijkheidsrelatie met zijn vader is aangetoond aan de hand van de geldstortingen en dit voor een aanzienlijk bedrag. Hij verwijst tevens naar het bewijs van de “Tax office”.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het “Tax office” het volgende gemotiveerd:

“• Office of the state of Jammu & Kashmir van 6.09.2019 waarin is opgenomen dat betrokkene niet gekend is in het ‘Income Tax record’. Wat dit concreet wil zeggen wordt nergens toegelicht. Niets sluit uit dat betrokkene er een activiteit had die vrijgesteld was/is van belastingen. We weten ook niet over welke periode deze informatie handelt en of betrokkene niet buiten Jammu en Kashmir een economische activiteit heeft ontwikkeld, noch of hij eigenaar was van onroerend goed. Om een dergelijk document naar waarde te kunnen schatten, dienen we over meer informatie te beschikken over de achtergrond van betrokkene. Zoals zijn laatst gekende adres in Pakistan, de datum van zijn vertrek uit Pakistan, de datum van aankomst in Schengen.”

Vooreerst merkt de Raad op dat de website “kruispuntmigratie” geen bron van recht is. Bovendien gaat verzoeker voorbij aan de motieven in de bestreden beslissing dat het ‘Tax office’ niet uitsluit dat verzoeker een activiteit had die vrijgesteld was van belastingen. De verwerende partij weet ook niet over welke periode deze informatie handelt en/of verzoeker niet buiten Jammu en Kashmir een economische activiteit heeft ontwikkeld, noch of hij eigenaar was van een onroerend goed. De verwerende partij herhaalt ten slotte dat zij over meer informatie dient te beschikken om het ‘Taks office’ naar waarde te kunnen schatten, zoals zijn laatst gekende adres in Pakistan, de datum van vertrek uit Pakistan en de datum van aankomst in Schengen. Verzoeker weerlegt de motieven niet door de loutere verwijzing naar het ‘Tax office’. Waar verzoeker meent dat de ‘Tax office’ en de geldtransfers volstaan om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen verzuimt hij om ook maar enig argument aan te brengen tegen de concrete motieven als waarom de stukken niet voldoende bewijs leveren van onvermogen en het ten laste zijn in het land van herkomst. De Raad kan voorts niet inzien waarom (regelmatige) geldstortingen van de vader op evidente wijze zouden aantonen dat hij niet in staat zou zijn om zelf in zijn basisbehoeften te voorzien in het land van herkomst. Het is immers geheel niet ondenkbaar dat deze stortingen andere middelen betreffen dan de middelen die nodig zijn om in het elementaire levensonderhoud te voorzien. Verzoeker toont het tegendeel alleszins op geen enkele wijze aan. Door slechts zijn eigen overtuiging naar voor te schuiven dat wel het bewijs werd geleverd dat hij reeds van in

het land van herkomst ten laste was van zijn vader, kan verzoeker de motieven van de beslissing niet onderuit halen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding, dan wel op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoeker uit nog kritiek over het motief inzake de laattijdige registratie van de geboorteakte. In dit verband merkt de Raad op dat, daargelaten of de bloedverwantschap met de referentiepersoon voldoende is bewezen, uit de bespreking hierboven is gebleken dat de motieven inzake de weigering van de aanvraag van verzoeker op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet deugdelijk zijn. Het motief betreffende de geboorteakte is *in casu* een overtollig motief. Zelfs indien verzoeker de bloedverwantschap met de door hem voorgelegde geboorteakte kon aantonen of met een DNA-test, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing voldoende geschraagd wordt met het motief dat hij de afhankelijkheid met de referentiepersoon in het land van herkomst niet heeft aangetoond. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Uit het voorgaande is gebleken dat niet wordt aangetoond dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing een onjuiste toepassing heeft gemaakt van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° en artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zodat de verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Dat bovendien verzoeker meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker is naar België gekomen en woont hier samen met zijn vader, die de Belgische nationaliteit heeft.

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Verzoeker is ouder dan 21 jaar waardoor gezinshereniging met zijn vader enkel mogelijk is als hij kan aantonen dat hij ten laste is van zijn vader.

Kruispunt Migratie stelt hierover:

"Wat zijn de voorwaarden voor gezinshereniging met een Belgische (stief)ouder of (stief)grootouder?"

- *Bijdrage in administratieve kosten*
- *Bloedverwantschap of aanverwantschap*
- *Je ouder of grootouder heeft recht van bewaring*
- *Vanaf 21 jaar moet je ten laste zijn*
- *Stabiele en toereikende bestaansmiddelen*
- *Voldoende huisvesting*
- *Ziekteverzekering*
- *Gezinscel"*

Verzoeker heeft aangetoond dat hij in het verleden reeds afhankelijk was van zijn vader. Ook aan alle andere voorwaarden wordt voldaan.

Er is tevens geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat verzoeker terugkeert naar zijn land van herkomst aangezien hij in België samen woont met zijn vader en zijn familie, die hem tot op heden onderhoudt. Dat wel degelijk de afhankelijkheid werd aangetoond en hij bij terugkeer in een mensonterende situatie zou terecht komen.

Dat het duidelijk is dat verzoeker absoluut nood heeft aan de bijstand van zijn vader en van hem afhankelijk is om zijn leven verder te kunnen opbouwen.

Verzoeker mag niet van zijn vader en de rest van zijn gezin (moeder, broer, zus) gescheiden worden!

Gelet op bovengaande redenen dient de beslissing van de Minister vernietigd te worden."

3.4 Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt, nu hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

Verzoeker stelt dat hij samenwoont met zijn vader, de referentiepersoon, dat hij in het verleden afhankelijk was van zijn vader en dat hij nog steeds nood heeft aan bijstand van zijn vader en van hem afhankelijk is om zijn leven verder te kunnen opbouwen.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt zo dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet dus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen verzoeker en zijn vader, de referentiepersoon.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, met name dat de “*bloedverwant in neergaande lijn*” ouder dan 21 jaar ten laste is van de referentiepersoon, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van

afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bloedverwanten in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een EU burger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat niet is aangetoond dat de verzoeker daadwerkelijk ten laste is van de referentiepersoon. De verzoeker weerlegt deze vaststelling niet, zoals blijkt uit de bespreking onder het eerste middel. Hij kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij werd of wordt onderhouden door de referentiepersoon. Zoals blijkt onder de bespreking hierboven, dient de verzoeker aan te tonen dat hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden en dit heeft hij *in casu* niet of onvoldoende gedaan.

De bestreden beslissing gaat bovendien enkel in op de door de verzoeker ingediende aanvraag. Hij laat de mogelijkheid open om andere verblijfsaanvragen in te dienen en gaat verder niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen de verzoeker en zijn vader, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen beiden niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende of dient plaats te vinden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN